

викладачем. Таким чином, найбільш використовуваний тип виправлення помилок найчастіше не спрацьовує, а час, витрачений на виправлення помилки, виявляється даремним. Звичайно, ініціатором процесу виправлення є викладач, але очевидно, що студент у цьому процесі повинен займати дуже активну позицію. Тут основна роль відводиться самокорекції і корекції з боку інших студентів. Ігнорування помилок завдає непоправної шкоди прогресу у вивченні іноземної мови.

Висновки. Отже, потрібно правильно проводити роботу по виправленню помилок студентів для оптимізації вивчення іноземної мови. На даний час пропонуються наступні рішення: помилки – невід’ємна частина навчального процесу з вивчення іноземних мов; помилки мають різну вагу відповідно до контексту ситуації, усі помилки “лікуються” по-різному; відсутність виправлень призводить до накопичення проблем у довгостроковій перспективі; студенти і викладачі по-різному уявляють собі ідеальне виправлення помилок, тому потрібне досягнення взаємного розуміння і співпраці; пряме виправлення помилок і перифраз – не є найбільш ефективними формами зворотного зв’язку; помилки студентів – матеріал для осмислення і подальшої роботи; втручання викладача при виправленні помилок має бути розумним, тактовним і достатнім.

ЛІТЕРАТУРА

1. Івицька Н.Д. Про найбільш типові помилки при вивченні англійської мови і деякі шляхи їх подолання / Н.Д. Іваницька // Іноземні мови в школі. – К., 1995. – С. 46-52.
2. Конечька В.П. Про зіставлення нормативних варіантів в рідній і іноземній мові / В.П. Конечька // Іноземні мови в школі. – К., 1981. – С. 20-22.
3. Аракин В.Д. Сравнительная типология английского и русского языков / В.Д. Аракин. – [3-е изд.]. – М.: ФИЗМАТЛИТ, 2005. – 232 с.
4. Волинцева О.В. Речевые ошибки студентов пути их исправление в устной англоязычной речи / О.В. Волинцева // Практика преподавания иностранных языков на факультете международных отношений БГУ. – Минск, 2011. – С.43-45.
5. Меркулова С.Г. Современные подходы к исправлению ошибок в устной речи при изучении английского языка / С.Г. Меркулова // Английский язык. Приложение к газете “Первое сентября”. – 2002. – С. 5-45.
6. Натальин В.П. Тестовый контроль аудирования на уроках английского языка / В.П. Натальин, С.А. Натальина // Иностранные языки в школе. – 1989. – №2. – С. 4-17.
7. Thornbury S. How to Teach Grammar / S. Thornbury. – Longman Pearson Education, 1999. – 189 с.
8. Russel V. Corrective Feedback, over a decade of research since Lyster and Ranta. Where do we stand today? / V. Russel. – Electronic Journal of Foreign Language Teaching, 2009. – Vol.6. – №1. – pp. 21-31.

С.І. ЛОБАНОВА, В.Б. СТЕРНИЧУК. ОПТИМІЗАЦІЯ ІЗУЧЕННЯ ІНОСТРАННИХ ЯЗЫКОВ В ТЕХНІЧЕСКИХ ВИСШИХ УЧЕБНЫХ ЗАВЕДЕНИЯХ ПУТЕМ ВНЕДРЕНИЯ МЕТОДИК ПРАВИЛЬНОГО ИСПРАВЛЕНИЯ РАЗГОВОРНЫХ ОШИБОК

Резюме. В работе проведены исследования эффективности исправления ошибок преподавателями кафедры иностранных языков в разговорной речи студентов технических специальностей университетов, структурированы типы исправления ошибок, разработана и реализована анкета для студентов, которая касается эффективности внедрения разных методических подходов к исправлению и предложены рекомендации по поводу наиболее оптимальных методик исправления ошибок при изучении иностранных языков в технических ВУЗах.

Ключевые слова: иностранные языки, анкета, исправление ошибок, оптимизация изучения, эффективность.

S.I. LOBANOVA, V.B. STERNICHUK. OPTIMIZATION OF FOREIGN LANGUAGES STUDING BY INVENTING THE METHODS OF RIGHT MISTAKES CORRECTION

The summary. In this article the efficiency of correction the mistakes in students English speaking by professors of foreign languages department is researched. It is structured the types of the questionnaire mistakes correction. It is worked out and realized that is concerned the efficiency of inventing different methodological approaches to the mistakes correction. It is offered the recommendations as for the most optimal methods of mistakes correction during studying foreign languages in technical higher educational establishments.

Key words: foreign languages, questionnaire, mistakes correction, optimization of studying, efficiency.

Одержано редакцією 11.02.2015 р.

УДК: 378. 016. 81' 25

С.В. ПЕРОВА

ПЕРЕКЛАДАЦЬКА КОМПЕТЕНТНІСТЬ У СФЕРІ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМУНІКАЦІЇ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ НЕМОВНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ

Резюме. У статті розглядається проблема формування перекладацької компетентності майбутніх фахівців немовних спеціальностей у ВНЗ, подається визначення терміну «перекладацька компетентність у сфері професійної комунікації». Автор визначає місце перекладацької компетентності у складі загальнопрофесійної компетентності майбутнього фахівця. Зазначено фактори одночасного вивчення іноземної мови та перекладу у сфері професійної комунікації.

Ключові слова: компетентність, перекладацька компетентність у сфері професійної комунікації, навчання перекладу студентів немовних спеціальностей.

Постановка проблеми у загальному вигляді. Процес глобалізації та інтеграції в сучасному світі, соціально-економічні зміни, що відбуваються в Україні в останні роки, зумовлюють той факт, що фахівець практично кожної сфери діяльності потрапляє у так звані міжкультурні й міжмовні ситуації, де від нього очікується не лише високий рівень ключових та професійних компетентностей, а й здатність забезпечити комунікацію між представниками різних лінгвокультур з орієнтацією на їхню професійну діяльність. У цьому контексті професійна прагматика перекладу висуває нове завдання щодо навчання студентів немовних спеціальностей іноземної мови у ВНЗ – сформуванню такої перекладацької компетентності, яка дозволить їм у разі потреби ефективно діяти під час забезпечення професійно-орієнтованої міжкультурної комунікації у якості перекладача. Проблема полягає в тому, що існує соціальний запит на фахівців, які мають високий рівень перекладацької компетентності в межах їхньої спеціальності, але теоретична та методична база такої підготовки студентів немовних спеціальностей у ВНЗ майже відсутня.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблема формування перекладацької компетентності та підготовки фахівців, здатних здійснювати професійно орієнтований переклад з іноземної мови і навпаки, наразі залишається недостатньо дослідженою у науковій літературі. Питання дидактики перекладу у своїх роботах розглядають Н. Гавриленко, І. Халєєва, А. Штанов, В. Комісаров. Так, І. Халєєва висвітлює формування перекладацької компетенції на різних етапах навчання іноземних мов, В. Комісаров розглядає структуру і зміст перекладацької компетенції, А. Штанов досліджує методику викладання перекладу в контексті компетентнісного підходу, Н. Гавриленко займається пошуком дидактичних засобів навчання перекладу у сфері професійної комунікації.

Формулювання цілей статті, постановка завдань. Мета нашої статті – висвітлення проблеми формування перекладацької компетентності студентів немовних спеціальностей та намагання визначити поняття «перекладацька компетентність у сфері професійної комунікації».

Виклад основного матеріалу дослідження. Професійний профіль випускника ВНЗ у сучасних умовах, незалежно від фаху, вимагає від студентів оволодіння певною системою компетенцій. Ця система компетенцій, за умови об'єктивного внутрішнього членування її складових, на виході видає нову якість вищої освіти й забезпечується:

- цілісністю освітнього процесу на всіх його етапах;
- орієнтованістю на кінцеву підсумкову мету;
- внутрішньою взаємопов'язаністю та інтегрованістю складових його компонентів.

Тобто, організація педагогічного процесу професійної підготовки сучасного фахівця має бути спрямована передусім на формування та розвиток його професійної компетентності.

У загальному контексті термін «компетенція» (competence) було запропоновано Ноамом Хомським (Avram Noam Chomsky) у 1965 році відповідно теорії мови, трансформаційної граматики [4]. Дослідник виділив у межах своєї менталістської концепції поняття компетенції (вродженої здатності до мовлення – competence) та продукування мовлення (реальної мовленнєвої активності – performance).

У педагогічній літературі часто використовується терміни «компетенція», «компетентність». Таке широке використання цих термінів загалом виправдане, особливо в зв'язку з необхідністю модернізації змісту освіти. Частіше за все ці поняття ототожнюються, але існують спроби їх вирізнити.

На сьогодні до визначення й зіставлення цих категорій існують такі основні підходи:

- компетентність і компетенція розглядаються як синонімічні, для яких ключовим словом може слугувати, наприклад, «здатність» (Т. Гудкова, Є. Зеєр, В. Кальней, А. Миролібов, О. Пометун, С. Шишов та ін.);
- компетенція визначається як складова частина компетентності: компетенція як коло повноважень особистості є твірним, більш вузьким поняттям, ніж компетентність. У межах своєї компетенції людина може бути компетентною або некомпетентною в певних питаннях, тобто мати або не мати чи набути компетентності в певній сфері (Н. Бібік, В. Дьомін, К. Махмурян, О. Пометун, В. Софронова, А. Хуторської та ін.);
- диференціація у визначенні понять (О. Проворов, О. Смолянинова, А. Хуторської та ін.). Зокрема, ключовим словом для компетентності може стати «здатність» (С. Шишов і В. Кальней), для компетенції – «коло повноважень», «соціальна вимога» (А. Хуторської).

Ми дотримуємося думки, що компетентність – це спеціальним шляхом структуровані набори знань, умінь, навичок і ставлень, які набуваються в процесі навчання й дають здатність людині визначати й розв'язувати в різноманітних ситуаціях проблеми, характерні для певного кола діяльності. Компетенцію ми розглядаємо за З. Курлянд як «внутрішні, потенційні, приховані психологічні новоутворення (знання, уявлення програми (алгоритми) дій, системи цінностей і ставлень), що потім виявляються в компетентностях людини як актуальні, діяльнісні прояви» [2, 450]. Ці компетентності, виявляючись у поведінці людини, перетворюються в її особистісні якості, властивості та, відповідно, стають компетентностями, які характеризуються мотиваційними, смисловими й регуляторними складниками, поряд з когнітивними (тобто знаннями) та досвідом [2]. Компетенцію в контексті нашої роботи ми розглядаємо також і як певний інтегрований результат, який включає до свого складу всі традиційні результати освіти.

Для того, щоб визначити поняття «перекладацька компетентність у сфері професійної комунікації», розглянемо її місце в структурі професійної компетентності фахівця. На нашу думку, компетенції фахівця будь-якого напрямку підготовки умовно можна поділити на дві групи: ключові («поза професійні») та професійні (предметно-спеціалізовані).

Ключові (універсальні, соціально-особистісні, загальні) компетентності набувають сьогодні особливого значення. Вони необхідні для здійснення будь-якої професійної діяльності. Ключові компетентності пов'язані з успіхом особистості в рухливому, постійно мінливому світі. Вони проявляються в здатності людини вирішувати професійні завдання, використовуючи інформацію, комунікацію, соціально-правові основи поведінки в суспільстві тощо. Формування ключових компетенцій сьогодні стає головною метою освіти будь-якої особистості відповідно до вимог сучасного інформаційного полікультурного світу.

Ключові компетентності фахівця мають двоїсту природу. З одного боку, вони не є професійно зумовленими. Цими компетентностями повинні володіти всі сучасні спеціалісти незалежно від сфери їхньої діяльності. З іншого, – ключові компетентності є професійно значущими, оскільки вони складають основу, базу для професійних компетентностей та дозволяють їм реалізовуватися більш повноцінно. Важливою особливістю ключових компетентностей є те, що вони дають змогу випускникам вищого навчального закладу в разі необхідності бути запитаними на ринку праці та успішно реалізувати себе в інших професіях

Загальнопрофесійні (базові, загальногалузеві) компетентності відбивають специфіку певної професійної діяльності (педагогічної, інженерної, медичної, юридичної тощо). Останнім часом у методиці навчання перекладу та лінгводидактиці можна спостерігати тенденцію, згідно якої для виконання професійної діяльності фахівцю будь-якої сфери необхідно володіти фаховою компетентністю перекладача, що розглядається як здатність та вміння виконувати певні трудові функції [3, 174].

До сфери перекладознавства поняття «перекладацька компетентність» (translator's competence) було введено І. Турі, однак одноставної думки щодо визначення цього терміну досі не існує. Оскільки переклад є видом комунікативної діяльності, у процесі якої перекладач виконує важливу соціальну функцію посередника між двома різномовними і різнокультурними спільнотами, то набуття студентом немовних спеціальностей набору комунікативних компетенцій не може відбуватися окремо від інших складових його загальнопрофесійної компетентності. В свою чергу, формування перекладацької компетентності є невід'ємною частиною процесу набуття комунікативної складової його професійного профілю.

До номенклатури загальнопрофесійних компетентностей студентів немовних спеціальностей ВНЗ з метою здійснення майбутньої фахової діяльності у межах міжкультурних відносин слід віднести, на нашу думку, такі види компетенцій, як:

– лінгвістична компетенція – здатність володіти сукупністю знань про структуру мовної системи, а також вміння оперувати цими знаннями в процесі професійної діяльності: аналізувати, зіставляти, групувати факти мови, використовувати методи відповідного лінгвістичного опису;

– професійна комунікативна компетенція – здатність ефективно використовувати рідну та іноземну мову в професійній діяльності, в тому числі здатність розуміти автентичні наукові, науково-популярні, публіцистичні й спеціальні тексти професійного змісту; здатність розуміти автентичні усні тексти монологічного, діалогічного, полілогічного характеру в формі лекції, інтерв'ю, бесіди, дискусії, дебатів з питань професійної діяльності; здатність виступати перед аудиторією з доповідями, повідомленнями, звітами з різноманітних професійних питань;

– перекладацька компетенція – здатність виконувати всі види професійного перекладу, в тому числі письмовий, усний (у межах 15 хвилин), двосторонній, послідовний, реферативний з рідної мови на іноземну та з іноземної на рідну мову;

– екстралінгвістична – здатність застосовувати фонові (тематичні, енциклопедичні, соціокультурні тощо) та предметні знання, що виходять за межі лінгвістичних і перекладознавчих.

Додатково до цього переліку загальнопрофесійних компетентностей студентів немовних спеціальностей слід включати компетенції, які відбивають специфіку конкретного фаху, наприклад, психологічного, фізико-математичного, філологічного, юридичного тощо.

Теоретичними передумовами формування перекладацької компетентності студентів немовних спеціальностей ВНЗ є концепції і теорії перекладу як специфічного виду діяльності, який виступає як професійно значущий для майбутніх фахівців. Сутність перекладу зумовлена його основними функціями: комунікативною та посередницькою, а також його діяльнісним аспектом. У зв'язку з цим, переклад у сфері професійної комунікації як діяльність є сукупністю перекладацьких дій, направлених на досягнення перекладацьких рішень в результаті застосування перекладацьких стратегій, а переклад постає як готовий продукт у вигляді тексту (усного чи письмового).

На основі цього, ми можемо визначити перекладацьку компетентність у сфері професійної комунікації як здатність до виконання перекладацької діяльності в ситуації міжкультурної професійної комунікації на основі знань, умінь, навичок, алгоритмів дій та практичного досвіду перекладу з рідної мови на іноземну й з іноземної на рідну мову.

Зрозуміло, що формування перекладацької компетентності у сфері професійної комунікації студентів немовних спеціальностей ВНЗ зумовлюється їх мовленнєвою підготовкою. Коли майбутні фахівці добре

володіють мовою оригіналу і мовою перекладу, навчання перекладу зводиться до формування власне перекладацької компетентності студентів: розвиток перекладацьких навичок і вмій, необхідних для роботи з текстами різних жанрів, стилів, навичок долати технологічні труднощі перекладу, вмій застосовувати різні види перекладу тощо.

За умови недостатнього володіння студентами іноземною мовою навчання перекладу відбувається паралельно з вивченням цієї мови. У таких випадках необхідно враховувати відсутність у студентів достатньої мовленнєвої підготовки і доповнювати безпосереднє оволодіння основами перекладу вивченням особливостей іноземної мови.

На думку А. Зайченка паралельне вивчення іноземної мови та перекладу студентами немовних спеціальностей ВНЗ пояснюється такими факторами, як необхідність формування іншомовної комунікативної компетенції, яка відбиває потреби майбутньої професійної діяльності випускників немовних спеціальностей; визнання того, що основу перекладацької діяльності у сфері професійної комунікації складають мовна і комунікативна компетенції; недостатній рівень володіння іноземною мовою студентами немовних ВНЗ; необхідність за відносно нетривкий період (2 роки) опанувати іноземну мову на достатньому рівні для професійного спілкування; можливість оптимізувати процес формування професійно орієнтованої мовленнєвої особистості [1].

Одночасне вивчення іноземної мови та перекладу в сфері професійної комунікації передбачає паралельний розвиток мовленнєвих навичок і вмій з основних видів мовленнєвої діяльності (говоріння, аудіювання, читання, писемне мовлення) й формування власне фахової перекладацької компетентності. Наприклад, навчання письмового перекладу поєднується з навчанням читання з повним розумінням тексту і письму, навчання усного перекладу – з навчанням говоріння й аудіювання.

Висновки з описаного дослідження і перспективи подальших розвідок у цьому напрямку. Таким чином, наявність у студентів немовних спеціальностей ВНЗ сформованої перекладацької компетентності у сфері професійної комунікації є однією з умов їхньої майбутньої успішної професійної діяльності. Переклад є засобом, що дозволить ефективніше розв'язувати професійні завдання, буде сприяти успішному просуванню на ринку праці, дозволить отримати доступ до нових інформаційних джерел іноземною мовою, розширити кваліфікаційні можливості тощо.

Перспективними напрямками дослідження вбачаються проблеми організації навчального процесу формування перекладацької компетентності студентів немовних спеціальностей, а також розробка методичного забезпечення цього процесу.

ЛІТЕРАТУРА

1. Зайченко А.А. Методика сопреподавания языка и перевода (программа «Переводчик в сфере профессиональной коммуникации», английский язык): дис. ... д-ра пед. наук: 13.00.02 / Андрей Александрович Зайченко. – Пятигорск, 2006. – 418 с.
2. Педагогіка вищої школи: навч. посіб. /З.Н. Курлянд, Р.І. Хмельюк, А.В. Семенова [та ін.]; за ред. З.Н. Курлянд. – [3-є вид., перероб. і доп.] – К.: Знання, 2007. – 495 с.
3. Черноватий Л.М. Методика викладання перекладу як спеціальності: підручник для студ. вищих заклад. освіти за спеціальністю «Переклад» / Л.М. Черноватий. – Вінниця: Нова книга, 2013. – 376 с. – (Серія «UTTA Series»).
4. Chomsky N. Aspects of the Theory of Syntax / N. Chomsky. – Cambridge (Mass.) : MIT Press, 1965. – 259 p.
5. Ressurrecció V.M. The Acquisition of Translation Competence through Textual genre / V.M. Ressurrecció, P. E. Piorno, I. G. Izquierdo // Translation Journal. – 2008. – Vol. 12, N 4. – P. 125-134. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.accurapid.com./journal/46competence.htm>. – Назва з екрану.

С.В. ПЕРОВА. ПЕРЕВОДЧЕСКАЯ КОМПЕТЕНТНОСТЬ В СФЕРЕ ПРОФЕССИОНАЛЬНОЙ КОМУНИКАЦИИ БУДУЩИХ СПЕЦИАЛИСТОВ НЕЯЗЫКОВЫХ СПЕЦИАЛЬНОСТЕЙ

Резюме. В статье рассматривается проблема формирования переводческой компетентности будущих специалистов неязыковых специальностей в ВУЗе, дается определение термина «переводческая компетентность в сфере профессиональной коммуникации». Автор определяет место переводческой компетенции в составе общепрофессиональной компетентности будущего специалиста. Указаны факторы одновременного изучения иностранного языка и перевода в сфере профессиональной коммуникации.

Ключевые слова: компетентность, переводческая компетентность в сфере профессиональной коммуникации, обучение переводу студентов неязыковых специальностей.

S.V. PEROVA. TRANSLATOR'S COMPETENCE IN THE SPHERE OF PROFESSIONAL COMMUNICATION OF THE FUTURE NON-LINGUISTIC SPECIALISTS

The summary. The aim of the article is to outline the problem of the formation of professional translator's competence of the future non-linguistic specialists at the institutions of higher education. The author suggests her own view on the definition of the term "translator's competence in the sphere of professional communication" as the ability to perform as a translator in the situation of crosscultural professional communication on the basis of knowledge, skills, practice, schemes of actions and practical experience in translation from the native language into the foreign one and from the foreign language into the native one. The place of the translator's competency in the structure of general

professional competence of the future specialist is taken into consideration. The factors of co-learning of the foreign language and translation in the sphere of professional communication are given.

Key words: *competence, translator's competence in the sphere of professional communication, translation teaching competence of the non-linguistic students.*

Одержано редакцією 04.02.2015 р.

УДК: 378. 147. 016: 811. 111

А.П. МАРТИНЮК, А.М. ГУБІНА

ОРГАНІЗАЦІЯ КУРСУ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ ЗА ПРОФЕСІЙНИМ СПРЯМУВАННЯМ У ТЕХНІЧНОМУ ВИЩОМУ НАВЧАЛЬНОМУ ЗАКЛАДІ

Резюме. У статті аналізуються підходи до організації курсу іноземної мови за професійним спрямуванням. Запропонована найоптимальніша етапізація курсу. Наведено її основні переваги.

Ключові слова: іноземна мова за професійним спрямуванням, технічний ВНЗ, іншомовна професійна комунікація, комунікативна компетентність, методика викладання іноземної мови.

Постановка проблеми. Проблема викладання іноземної мови за професійним спрямуванням на початковому етапі навчання у немовному виші сьогодні залишається невирішеною. Навчити майбутнього фахівця володіти термінологічними та змістовими особливостями мови їхнього фаху означає дати майбутнім спеціалістам сфери наука-техніка можливість адекватно брати участь у іншомовній професійній комунікації для вирішення професійних проблем і завдань засобами нерідної мови. Але всі без винятку викладачі іноземної мови, що працюють зі студентами немовних спеціальностей, стикаються з невирішеною на сьогоднішній день проблемою: як навчити іноземної мови за професійним спрямуванням, враховуючи всі її змістові та наукові нюанси, саме на I курсі, коли студент ще не усвідомив зв'язку «студент-фахові дисципліни».

Аналіз підходів до вирішення цієї складної проблеми зумовив **актуальність** нашого наукового дослідження.

Одним із головних напрямів реформування мовної освіти є вивчення та викладання мов згідно з вимогами Ради Європи, які були розроблені представниками країн-учасників проектів у сфері сучасних мов при Раді Європи («Загальноєвропейські Рекомендації з мовної освіти: вивчення, викладання, оцінювання», Відділ сучасних мов, Страсбург, 2001) [2]. У передмові до Рекомендацій сказано, що багатий спадок різних мов і культур у Європі є цінним спільним джерелом для захисту і розвитку, і тому головним завданням освіти є перетворення цієї розмаїтості з перешкоди у спілкуванні на джерело взаємного збагачення та розуміння; лише шляхом кращого володіння сучасними європейськими мовами можна полегшити спілкування та взаємодію між європейцями з різними рідними мовами заради підтримки європейської мобільності, взаєморозуміння і співпраці, та подолати упередження і дискримінацію.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання професійно орієнтованого навчання іноземної мови у немовних вишах не є новим, про що свідчить низка наукових досліджень у цій сфері.

Проблема змісту комунікативної компетентності знайшла теоретичне обґрунтування у працях багатьох учених (Є.М. Верещагін, І.А. Воробйова, М.Б. Євтух, І.О. Зимня, Н.Б. Ішханян, В.Г. Костомаров, Ю.І. Пассов, В.Г. Редько, В.В. Сафонова, Г.Д. Томахін, В.М. Топалова та ін.). Практичні дослідження останніх років стосуються шляхів вивчення англійської мови переважно у сфері економічних (Н.П. Прокопенко, М.І. Небава, М.Г. Прадівляний, Л.І. Слободянюк) та технічних (Н.Ф. Бориско, Н.Б. Ішханян, С.В. Козак, Т.В. Опанасенко, В.М. Топалова, Т.А. Третьякова, О.Б. Тарнопольський) спеціальностей.

Актуальні аспекти англійської підготовки студентів інженерних ВНЗ, аналізуються в науковій літературі такими дослідниками: Т.І. Кошелева, Ф. Малхаузер, Г.С. Попова, М. Раймер, А. Соломаха, Г.А. Суміна, О. Талберг, Н.Ю. Ушакова, Р.М. Фелдер, Н.Ю. Хлизова, К. Хейкок.

Метою статті є проаналізувати сучасні підходи до організації курсу «Іноземна мова за професійним спрямуванням» у технічному виші.

Виклад основного матеріалу. Загальновідомо, що спеціалізована комунікативна компетентність складається з п'яти компонентів: лінгвістичного, предметного, формально-логічного, лінгвосоціокультурного і паралінгвістичного. До лінгвістичного компоненту входить усе, чого головним чином і навчають під час викладання іноземної мови. Предметний – пов'язаний зі знаннями з конкретної предметної галузі, яка стосується фаху студентів. Формально-логічний компонент обумовлює відповідну логіко-формальну побудову власних висловлювань. Лінгвосоціокультурний – передбачає знання характеристик мовленнєвої поведінки членів даної мовної групи. Паралінгвістичний компонент має на меті знання особливостей оформлення текстів з фаху. Стосовно усного мовлення необхідно зазначити, що у студентів немовних вишів формується спеціалізована комунікативна компетентність мінімального рівня розвитку, перелік відповідних умінь та вимоги до них повинні бути зведені до мінімально можливого рівня з точки зору комунікативної достатності. У зв'язку з не дуже сприятливими умовами (невелика кількість навчальних годин, великий інтервал між заняттями) ставиться завдання мінімізації цілей навчання.

Алла Дуброва, Вероніка Трофімчук вважають, що головним завданням вивчення іноземної мови за професійним спрямуванням у виші є вміння працювати з оригінальною літературою.